

«LEVER I EN ACTION-FILM»

Hverdagen vår har endret seg kraftig i de siste. Nesten alle gater er tomme, og det eneste stedet man møter mennesker er i matbutikkene. Vi hører ikke lenger hunder som bjeffer fordi det går folk forbi, men vi hører lyder fra helikoptre og politibiler som overvåker hvert eneste gatehjørne. Det oppleves som at man er med på en filminnspilling og bare venter på at noen skal rope “KUTT”, sånn at vi kan gå tilbake til de normale livene våre.

AV: FRIDA SLAATSVEEN (13 år)

Jeg har bodd i Spania i åtte år, og for første gang ser jeg ikke et eneste menneske når jeg går ut på verandaen. Nå som det er påske så ville jeg normalt hørt litt musikk og sett biler på veien. Jeg ville gått ut i finværet og fanget opp de vakre fargene fra vårblomstene, men dette er bare noe jeg drømmer om. Påsken min består av stillhet, netflix og skolearbeid. Ingen fine turer til fjellet, ingen filmkvelder med venner, bare meg selv og familien min. Jeg er glad for er at jeg ikke er helt alene, jeg har både mamma og pappa, og ikke minst en liten hund.

Det har gått fem uker. Fem uker uten å møte vennene mine, fem uker uten fritidsaktiviteter, og jeg har ikke vært utenfor min egen eiendom engang. Jeg har kun vært inne i huset eller ute i hagen, men mest inne på grunn av dårlig vær. I tillegg til å være ett av de landene i Europa med desidert flest rammet av Coronaviruset, omhandler krisen så mye mer. Mange spanjoler og spanske restaurantkjeder ligger an til å gå konkurs, da hele sommersesongen ser ut til å være spolert. Turisme Landet har ingen turister i år. Håndverkeren som jobbet nede på hjørnet hamrer nok på sin egen dør for å slippe ut og tjene penger til livets opphold for familien sin.

I starten av Mars fikk vi vite at vi skulle være i karantene i hvert fall to uker, men nå sitter vi her i uke seks og lurert på når vi får komme ut. Kommer vi tilbake på skolen før sommerferien? Hvem vet, kanskje vi ikke kommer tilbake på skolen før neste år.

Jeg går på Den Norske Skolen i Malaga, og selv om vi er stengt inne så er de veldig flinke til å holde på undervisningen. Lærerne snakker med oss hver dag og er flinke til å komme på kreative aktiviteter til undervisningen. Vi har blant annet hatt rebus via nettet, konkurranser i gymmen og quiz med hele klassen. Skolen er opptatte av at vi ikke bare skal sitte stille å gjøre skriftlige oppgaver, så vi har ofte muntlige aktiviteter og det er mange elever som klarer å holde presentasjoner.

En fin ting vi i Spania gjør er at hver kveld klokken åtte så går alle ut på verandaen og klapper for alle helsearbeidere der ute, som gjør en fantastisk jobb. Nå i det siste har vi gått ut å tatt ett minutt stillhet for alle de som har dødd under denne perioden, så vi alle lærer å sette pris på hverandre. Klappingen og det ene minuttet med stillhet skaper et felleskap, og viser at hele Spania står sammen. Når jeg går ut på verandaen og ser alle naboene mine så blir jeg glad, jeg og pappa har vinket til en del av dem og jeg ser at de begynner å smile. Da smiler jeg også. Det er nettopp dette som er viktig i den situasjonen vi er i nå, å få hverandre til å smile.

I Norge ser dere en familie traske rundt i parken som at alt er normalt, men her hos oss ser du at det er en far som tar med dattera si rundt og rundt bassenget. Den ene naboen min er sykepleier og hun pleide å smile og vinke til meg når hun kom hjem fra jobb, men nå ser jeg at hun sitter i bilen sin noen minutter og gråter før hun går sakte inn i huset sitt. Sånne øyeblikk går inn på meg, og jeg kommer til å huske dem for resten av livet.

Vi er alle ganske lei av karantene, men noen viktige ting vi lærer er at vi er avhengige av folkene rundt oss. I hverdagen tenker man kanskje ikke over hvor mye en person betyr for deg, men når du kun får snakke med vennene dine via nettet så går det litt opp for deg. Venner og familie spiller en viktig del av livet ditt. Selv nabohunden som pleide å gå forbi huset mitt står nå alene i hagen og stirrer på meg med de mørke glinsende øynene sine. Det er rart å tenke på at små ting faktisk kan bety så mye.

Det er viktig å holde positiviteten oppe, prøv å ikke fokuser så mye på det negative.

Kos deg med familien, spill brettspill, lær deg nye ting. Hvis vi tenker positivt vil dette gå fint. Det jeg gleder meg til er å få den normale hverdagen min tilbake. Jeg gleder meg til å smile til sykepleieren, jeg gleder meg til å spille håndball, og mest av alt så gleder jeg meg til å møte vennene mine igjen. Når jeg står ute og klapper så klapper jeg ikke for bare helsearbeiderne, men jeg klapper for lærerne, jeg klapper for alle elevene, og sist men ikke

minst klapper jeg for Spania.